

Pesti László, aki egyszerűen élt nagyszerű életet

AZ ELHIVATOTTSÁGRÓL

Szerkesztette: Tóth Norbert

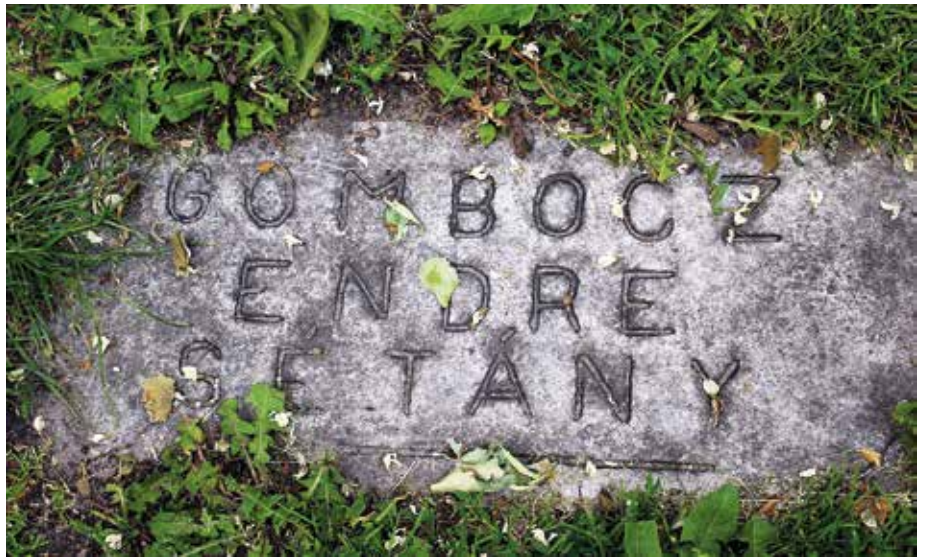

Amikor Pesti László egykori népligeti kertész történetéről hallottam, egy idézet jutott eszembe: „Embernek lenni nagyon nehéz, de másnak lenni nem érdemes.” Bár 2013-ban Pesti Laci bácsi eltávozott közülünk, amit itt hagyott, abban nagyon sok választ találunk az élet értelmére. Lengyel Nagy Anna Pesti Lászlóról sok-sok évvel ezelőtt írt cikke először a Népszabadságban jelent meg, 2004. július 17-én. Most egy rövidített változat keretében ismerkedhetnek meg a főszereplővel.

Népliget: évtizedeken át itt dolgozott Pesti László

Pesti László harminckét éve minden áldott nap hajnali negyed ötkor kel. Megmosakszik, felveszi munkaruháját, soha nem reggelizik. Elhagyja nyolcadik kerületi apró lakását, a Kálvin téren bevárja az öt óra tízes első metrót, pár megálló után kiszáll a Népligetnél, közben felmarkolja a Metro újság egy példányát. Sietősen átvág a parkon, úgy hét perc múlva nyitja a telephelyet, hat óra tájt befűt a kazánba, fél hétkor megiszik egy pohár tejet. Mikor ezzel megvan, este hétig fákat ültet, virágokat gyomlál, utakat tart karban, havat kotor, cserjéket metsz, vandálokat kerget a népről elnevezett ligetben. Este hétkor zár, sietősen átvág a ligeten, metrót,

Ez az útjelző is a keze nyomát őrzi

nyolcadik kerületi egyszobás lakás, egy liter tej (egészséges, meg aztán nincs is hűtője, el kell fogyasztani a romlandó portékát), egy szelet kenyér, olvasás tizenegyig, alvás, aztán negyed ötkor megint kelés. Szombaton is. Vasárnap is. Nyugdíj előtt és nyugdíj után is. Nyaralás helyett is. Harminckét éve.

A Mutatványos téren vagyunk, legalábbis ez olvasható a köztéri útjelző táblán. Mielőtt ez és a többi, a liget különböző pontjain elhelyezett útjelző idekerült volna, a látogatók eltévedtek a parkban.

– Kilencszáznyolcvantól kezdve hiába bombáztuk a tanácsot, később az önkormányzatot különböző beadványokkal, ők mereven elzárkóztak attól, hogy a meglévő öt sétányelnevezésen túl kitáblázzák a liget útjait. – meséli Pesti László. – Nekem elegendő lett a közönyükből. Megbíztam egy grafikust azzal, hogy készítsen el egy szabatos utcanévtáblát, amit később el is helyeztünk ezen a téren.

– A főnökei vagy az önkormányzat mit szólt ehhez a partizánakcióhoz? – kérdezem a kertészt. – Nem volt kifogásuk ellene, hiszen nem került pénzükbe, én fizettem – válaszolja, a hangja tárgyilagosan cseng, nincs benne se indulat, se sértődöttség.

– Nem volt nekem kedvem tovább vacakolni a bürokráciával – teszi hozzá.

Egyetlen térelnevezés azonban nem elég a tájékozódáshoz, Pesti László tehát újra a zsebébe nyúlt, vásárolt anyagot, és szigorúan a szabadidejében, a hétvégeken meg munka után, délutánonként kiöntötte a betontömböket. Mielőtt megszilárdult volna, egy görbe szöggel belevéste híres magyar botanikusok neveit, életrajzi adatait és tetteit. Aztán amikor elkészült a munka, szakszerűen leásta, beillesztette az útjelző köveket a talajba. Neve lett hét, addig névtelen útnak, jó néhány tájékozódási ponttal lett gazdagabb a Népliget.

Mitől is miénk egy ország? Hát attól, hogy közünk van hozzá. Pesti László is így gondolta. Ebből pedig az következik, hogy a saját tulajdonának (is) tekinti. Ha meg az övé, akkor felelősséggel tartozik iránta, ezért ismerni kell a múltját, a kultúráját, a hagyományait is.

Pesti László sorra lefényképeztette hát a liget és Kőbánya híresebb középületeit, műtárgyait, köztéri szobrai, s egyenként ezerdarabos képeslapsorozatot adott ki belőlük. Nem értékesítésre szánta őket, erről szó sem volt. A sorozatokból jó pár

példányt kapott a Kőbányai Helytörténeti Archivum. Meg a kollégák, a sétálók, a parkban érdeklődők. Szép, igényes lapok: az Oroszlános-kút, a Dreher-kastély, a régi Sörgyár Bécsben gyártott címeres téglái, Kőrösi Csoma Sándor szobra, a kőbányai köztemető régi síremlékei, útjai.

– Mibe került magának ez a többezres példányszámú sorozat? – érdeklődöm. – Úgy kétszázötvenezer forintba – válaszolja. – Nem érdekes – teszi hozzá derűsen –, az a fontos, hogy elkészült.

– Elképesztő, hogy egy kis keresetű ember ennyi pénzt fordítson közcélokra – jegyzem meg. Bólint – meglehet.

– Miért teszi? – kérdezem. Felvonja a szemöldökét.

– Valamit kell csinálni, nem? És akkor már értelmes dologba fogunk, ha lehet. Mennyi nyugdíja lehet egy kertésznek? Alig merem kibökní, de Laci bá' készségesen válaszol. – Most már fölment százezer forintra, amellet folyamatosan dolgozom és hozzákeresek. Mióta nyugdíjba mentem, négy éve nemcsak kertész vagyok, hanem a Népliget őre meg fűtője is. Nézze, én alig költök magamra, talán pár ezer forintot egy hónapban, tejen és felvágotton élek, mégpedig nagyon jól. Otthon alig van rezsim: szoba-konyha a lakásom, se rádióm, se tévém, egyáltalán nem hiányzik, nincs szükségem háztartási felszerelésekre, mert hideg koszton élek, telefon se kell. Csak zavarná az életrendemet – teszi hozzá. – Ha valaki nagyon akar, a munkahelyemen délután három és negyed négy között elér.

– Sose volt családja? – elmosolyodik, a vastag szemüveg mögül csillog a szeme.

– Én valószínűleg agglegénynek születtem. Soha nem törekedtem tartós kapcsolatra. Kényelmes ember vagyok – teszi hozzá –, a nyugalom és talán... a megszokás szeretete

Emléktábla a Népligetben

erősebb volt, mint egy bizonytalan kimenetelű házasság utáni vágy. Az életem értelme és célja mindig a munka volt. Itt vannak a gyerekeim – mutat a képeslapokra és a kisgrafikákra. Meg a fák... azok a családom. Harminckett év alatt több száz fát ültettem, több ezer cserjét szaporítottam itt a Népligetben, még három gumifát is sikerült meghonosítanom – mondja büszkén.

Pesti László nem jótékonykodik, még csak rendszeres adakozónak sem lehet nevezni. Valami egészen másról van itt szó, egy életfilozófiáról, egy életformáról, mégpedig a pátosz legkisebb jele nélkül.

Azt nem lehet mondani, hogy mindenki hasonlóképpen vélekedik Pesti Lászlóról. A többi parkmunkás kapásból dilisnek, baleknak tartja, de azért távolról tisztelik őt. A hivatal emberei elviselhetetlen pasasnak gondolják, hiszen lénye és tevékenysége önmagában kihívás, nem beszélve a rengeteg beadványáról, amivel foglalkozni kell. Pedig nagyon kreatív és eredeti ötletei vannak: például a közterületek rongálását megelőzendő azt javasolta, hogy szervezzen az önkormányzat egy munkanélküliekből álló kármeelőző

felügyeletet. Kidolgozta az ötletet, akárcsak a többi, jobbító célú javaslatát. Érdemi választ egyikre sem kapott. Pesti László macerát jelent a hivatalnak.

Miért csinálja végül is ezt az egészet? Az a vágy inspirálja, hogy nyomot hagyjon maga után? Fákat, köveket, grafikákat és könyveket? Sétányelvezéseket? Maradandó nyomokat? Ősi emberi ösztön lenne ez? Kiderül, hogy nem erről van szó.

– Engem inkább a jelen érdekel – mondja. – Én csak a jelenben élek. Ha értelmes dolgokat csinálhatok, akkor szabad embernek érzem magam. Szabad embernek, érti? Tudja, mit mondott XIV. Lajos, amikor megkérdezték tőle, mi az élele értelme? – fordul felém, és ravasz-kásan felcsillan a szeme.

– Fogalmam sincs.

– Az élet könnyed és elegáns élése. Ezt vallom magam is – mondja Pesti László nyugdíjas kertész elnyűtt nyakú ingében, lötyögő melósnadrágjában. Az élet császára. Vicc nélkül. ■

Képek

www.pestizsibongo.hu

www.wikiwand.com

www.szeretlekmagyarorszag.hu